

Kassai Balázs János

Talán igaz

2026

Talán igaz

Creative Commons: by-nc-nd/2.5

Miskolc, 2026.

Kassai Balázs János

Lelkemért.

(kbj)

Szerintem minden történetben meg lehet találni a valóságot, csak megfelelő szemüvegen keresztül kell nézni.

Vegyük például Prométheusz mítoszt:

Ő az a titán a görög mitológiában, aki lehozta a tüzet az embereknek. Cselekedetének köszönhetően az emberiség fokozatosan az állatok fölé emelkedett.

Sokat gondolkodtam ezen, és arra a következtetésre jutottam, hogy ennek a történetnek a kapaszkodója ott lehet, hogy az emberek a tűz felfedezésével és használatával nem voltak rákényszerülve arra, hogy nyersen fogyasszák az ételeket. Így a rágás kevésbé volt megerőltető tevékenység és az ezért felelős izmok, ízületek és csontok fokozatosan vesztek robusztusságukból. Tehát az emberi agy egyre nagyobb területet használhatott ki a fejlődésre.

Természetesen azzal az eshetőséggel is számolok, hogy csak részben, vagy pedig egyáltalán nincs igazam.

Hál' Istennek az ember fel tudja mérni, hogy egy könyvet a szórakoztatás, a tudomány, vagy a számtalan más szemszög egyike felől érdemes megközelíteni, figyelembe véve a különböző halmazok metszéspontjait.

Az író.

London, 1891.

A kislány időnként belekapaszkodott édesanyja ruhájába, léptei bizonytalanok voltak. Brigitta életének harmadik évében járt, még nem beszélt, de sok mindent megértett. Nem volt könnyű dolga, mert hol ír, hol angol, hol pedig magyar szavakat kellett értelmeznie. Attól függően, hogy ki szólt hozzá. Azt hiszem, bár beszélni még nem tudott, hogy helyeseljen, vagy épp rám cáfoljon, a magyar nyelvvel kellett a leginkább megküzdnie. Most is miközben a tálcán lévő gyertyával lassú, megfontolt léptekkel sétált a szoba másik vége felé Líadan folyamatosan duruzsolt valamit a fülébe. Észrevette, hogy lányának tetszik, ahogy a gyertya fénye játszik a szobában. Óvatosan leguggolt hozzá, hogy jobban meg tudja nézni. Egyik kezével a fémtálcát tartotta, másik kezét pedig a fény útjába téve lassan mozgatta. Árnyéka táncot járt a szoba padlóján, szinte már a zenét is lehetett hallani. A kislány szemei kikerekedtek, arcára mosoly ült. Édesanyja vonásait örökölte, azzal az apró különbséggel, hogy haja hullámos volt. Líadan egy

kecses kézmozdulattal zárta le a táncot és óvatosan felemelkedett. A gyertya szinte meg sem érezte a változást. Olyan békésen lángolt, hogy még az sem tűnt fel neki, ha Brigitta elveszítette egyensúlyát és anyja ruhájába kapaszkodott. Egy időmérő gyertya volt kettő kovácsolt szöggel a testében, ami feljogosította arra, hogy előléphessen ébresztő gyertyává. A harmadik szög a tálcán feküdt. A szoba nem volt túl nagy így hamar odaért az ágy mellett lévő asztalhoz. Líadan letette a gyertyát. Az asztalka ágygal szemközti oldalán egy szék volt, a lány leült és ölébe vette gyermekét.

Alig volt húsz éves. Hosszú egyenes vörös haját felöltöztette a fény, fehér bőrét világította a sötétben. Arca kerek, nyaka hosszú, szeme halványzöld. Az átlagtól kissé magasabb vékony testalkatú lány volt. Hosszú combjai jó támasztékot nyújtottak Brigittának, míg kezeivel, amik szintén hosszúak voltak, könnyedén körbefonta őt. A gyermek szinte fészekben érezhette magát anyja ölelésében. Líadan miután megszeretgette gyermekét lazított egy kicsit a fogáson, hogy a kislány szabadabban mozoghasson az ölében.

Brigitta a gyertyát figyelte.

- Tudod Brigi azt mondták ma odalent az utcán, hogy a kopogtató megbetegedett. Azt sajnos nem tudom, hogy lesz-e helyette más. Arról nem beszéltek. Ezért azt találtuk ki édesapáddal, hogy beállítunk egy időmérő gyertyát. Szerencsére az utca túloldalán lévő néni olcsón megszámitotta, így sikerült beszereznem egyet. Eredetileg mind a három szöget bele akartuk tenni, de félő, hogy nem bírta volna el. Én mondtam Balázsnak, hogy tegyünk bele kisebbeket, de ő ragaszkodott hozzá, hogy ezeket használjuk. - Brigitta a tálcán lévő szög felé nyúlt, de anyja visszaigazította őt az ölébe. - Nem minthogyha lett volna itthon másik, de ugyanúgy ahogy gyertyát szereztem, biztosan akadt volna egy-két kisebb szög valahol. Úgy mocorogsz, mint akinek valami sürgős dolga van. - Kacagott föl Líadan. - Ezt szeretnéd megnézni? Na! Várjál, mindjárt megmutatom.

Kezébe vette a szöget és óvatosan odatartotta a kislány elé. Érdekes volt, ahogy oldalain megcsillant a fény. Brigitta a karcolatokra mutatott és kérdően nézett édesanyjára. A kislánynak több szempontból is

szerencséje volt. Egyrészt azért, mert anyja tudta, hogy azok a karcolatok betűk és számok. Másrészt azért, mert nem csak tudta, hanem az árvaházban meg is tanulta, hogy hogyan kell őket kiolvasni és megformálni. Harmadrészt pedig azért, mert a szülei már rengeteget beszélgettek ezekről a karcolatokról, még az ő születése előtt.

- Ezek számok, látod egy egyes és három darab nyolcas. Azaz 1888, ez az év. - Egy pillanatra elgondolkodott. Eszébe jutott első találkozásuk 1888-ban. Balázs akkor még egyáltalán nem beszélt angolul, kóborolt a városban, próbált valamiféle munkát találni. Fiatal és erős fiú volt, így joggal hihette azt, hogy Londonban majd könnyedén munkába tud állni. Ám mivel híján volt az angol nyelvnek, rá kellett döbennie, hogy ez mégsem olyan egyszerű. Csalódottan kószált a szegénynegyedben, mikor az egyik utcába fordulva dulakodás hangjaira lett figyelmes. Látta, hogy egy szegény lány próbálja magát megvédeni egy késes alakkal szemben. Nem gondolkodott. Rávetette magát a támadóra, aki annyira meglepődött azon, hogy váratlanul kibillentették

egyensúlyából, hogy a kését el is felejtette használni. Ellökte magától Balázst és elszaladt. Líadan szinte látta maga előtt, ahogy a falnál állva mozdulatlanul nézi, ahogy ez a fiatalember lassan feltápáskodik és felé fordul. Egy szót sem értett abból, amit mond, csak gondolta, hogy miközben kinyújtja a kezét, a hogyléte felől érdeklődik valami olyan nyelven, amit korábban soha nem hallott. Ő először angolul, majd ír nyelven köszönte meg a segítséget, amiből a fiú semmit nem értett. Visszaemlékezett arra, hogy szükségmegoldásként hogyan kezdtek el kézzel és lábbal beszélgetni egymással. - Ekkor találkoztam először édesapáddal. Ennek a találkozásnak köszönheted, hogy apukád, az apukád. - Líadan ismét szünetet tartott, a kislány helyezkedett. - Képzeld, akkoriban mi sem tudtunk ám beszélni egymással, olyanok voltunk, mint most te. Na, nem ilyen szépek. - Mosolyogva megsimította gyermeke arcát és folytatta. - Apukád se írül, se angolul nem tudott, én meg persze soha nem hallottam azelőtt magyar beszédet. De azt tudtuk, hogy jobb lesz nekünk, ha együtt maradunk. Balázs megvédett engem, én pedig segítettem neki boldogulni az angolokkal. Én szép lassan elkezdtem

megérteni a magyar szavakat, ő ugyan így érzett az ír nyelvvel kapcsolatban, bár az mindig nagyon vicces, amikor megpróbál megszólalni rajta. Az az igazság, hogy nem szoktam kibírni nevetés nélkül, de az angolt azt igen szépen megtanulta. Egy év múlva, már nélkülem is bátran ment a munka után, aminek én a magam részéről nagyon örültem, mert akkor bizony már te is úton voltál. Apád meg addig sosem nyugszik, amíg olyan munkát nem talál, ahol forró vassal kell dolgozni. Azt mondta itt dolgozott, nézd csak! - A szög egyik oldalán lévő hosszabb karcolatra mutatott. - Az van ide írva, hogy Magyar Királyi Vas- és Acélgyár. Vannak betűk, amiket csak azért tudok, mert apukád elmagyarázta. Nem is biztos, hogy jól mondom. Na, majd megkérem, hogy mondja el neked... nehéz ez a magyar az én ír nyelvemmel. Na nem baj, legalább lehet gyakorolni, nem igaz? - Mondta nevetve. - Azt mondta nagyon messziről jött, messze túl a csatornán és sok - sok hegyen. Azt mesélte hajóval érkezett. Nézd csak meg! - Fordított egyet a szögön és a Belfast feliratra mutatott, amely ugyan azzal a módszerrel volt belekarcolva, mint az 1888. - Ez az a hely. No! Lássuk csak, mi van még itt. Ó

igen - igen, emlékszem már... Fiume és London. Abban az évben sokat hajózott azért, hogy találkozhasson velem. Nem érted igaz. Hajó. Látod, ahogy táncol a gyertyaláng? Így hullámoz a víz és a tetején hatalmas csónakok úsznak - A szöveget hullámoztatta a gyertyaláng fölött. - megpakolva sok furcsa dologgal. Ezeken utaznak emberek is. Mint ahogy apád is eljött innen, ide.

Líadan észre sem vette, úgy járt a keze a kis fa asztalon. Az maga lett Európa térképe. A szög a kezében pedig nem más, mint egy pálca, aminek segítségével könnyebbé vált a mutogatás.

Brigitta örömmel hallgatta édesanyját. Nem feltétlenül azért, mert értette a történetet. Sokkal inkább értékelte az árnyékokat, amit a gyertya anyja kezén keresztül az asztalra, az ágyra és a padlóra vetett. Na meg az sem elhanyagolható, hogy nagyon szerette Líadan dallamos beszédét. Az különösen szórakoztatta, ahogy az ír és az angol szavak vegyültek egymással.

A térkép egyre részletesebbé vált, ami azért furcsa egy árvaházból szökött lánytól. Dundalk-i Líadan, így

nevezték Plymouth árvaházában. A folyamatos éhezéstől legyengült szülei nem tudtak ellenállni a betegségeknek. Ír volt és katolikus nevelést kapott, ezt hozta magával. Szerencsére fiatal kora ellenére, elég jól beszélt az angolt, így könnyen beilleszkedett. Fogalma sem volt arról, hogy egyszer majd meg fog szökni.

Az egésről egy gesztenyebarna hajú, fehér bőrű lány tehetett: Llewella. Legalább öt évvel idősebb volt Brigitta édesanyjánál. Egy igazi felvilágosult szellem. Szívesen taníttatta a többieket az olvasás, az írás, a számolás, de még a rajzolás mesterségére is. Az apja annak idején állást kapott Glasgowban, mint a sziget egyik legügyesebb térképkészítője. A kislányát is magával vitte, aki ha nem tanult, igazából akkor is tanult valamit az édesapjától. A wales-i lány rendkívül figyelmes volt, azt is pillanatok alatt fel tudta mérni, hogy az árvaházban neki volt a legszéleskörűbb tudása. Valamilyen belső indíttatástól vezérelve úgy érezte, hogy azzal tisztelheti meg szülei emlékét, ha igyekszik maga mellé emelni a többieket. Szinte elképzelhetetlen volt, hogy úgy teljen el egy hét, hogy ne rajzolt volna legalább egy térképet a

földre. Nem is annyira a rajz, hanem inkább a hozzá fűzött történet kötötte le a kisebbek figyelmét. Egy idő után, akarva, akaratlanul is tudtak egy-két dolgot, tájakról, településekről, hajózási útvonalakról. Sokan tőle tanulták meg a betűk megformálását, szavakká illesztését és az olvasást. A vörös hajú ír kislány sokáig csak messziről figyelte az eseményeket és lassan kapcsolódott be. Bátortalan volt, ezért halmozódott lemaradása. Néha, amikor Llewella látta, hogy bár rég befejezte az okítást, Líadan még mindig a térképet fürkészi, akkor odalépett hozzá és egy-egy érdekesebb részletet újra elmagyarázott neki. Így lépkedett Walesben, forgolódott Skóciában és tért haza Írországba. Ismerte meg Európa hegyeit, Ázsia folyóit és sétált az árvaházban Afrika partjai mentén. Két lépéssel átérhetett amerikai földre, vagy épp Hobart mellett ücsöröghetett és bálnavadászatról szóló történeteket hallgatott.

A Föld folyamatos mozgásban van, az idő kereke gyorsan forog tovább... Llewellának mennie kellett. Utolsó térképét fekete kőszénrel rajzolta és Londont jelölte, mint célállomást. Ígéretet tett rá, hogy amint

odaér minden hónapban ír majd egy levelet. „Így legalább gyakoroljátok az olvasást.” Mondta. „Isten veletek.” Mondta. „Indulnom kell.” Mondta.

Másnap csönd borult az árvákra, harmad nap Líadan is elindult.

- Látod Brigi, itt vagyunk most. - Líadan a gyertyára mutatott. - Ez a nagy fényes itt London. Én innen jöttem, ezt a helyet itt az asztal felső szélén Dundalk-nak hívják. Ez egy másik szigeten van, itt laktak a nagyszüleid. Hidd el nekem, kedvelnéd őket... kedvelnéd. - Sóhajtott. - De aztán úgy alakult, hogy onnan átkerültem egészen ide. - Miközben a szöggel egy hatalmas ívet írt le a levegőben, olyan hangot adott ki a száján, mintha fújna a szél. A kislány szemei ismét kikerekedtek és próbálta utánozni anyját, persze szög nélkül, csak a hangot. Azt lehet mondani, bár kissé rövid, de összességében jó kísérlet volt. - Az itteni árvaházban csendesen figyeltem és sokat tanultam. Nem beszéltem ám ennyit, mint most. Aztán egy nap úgy döntöttem, hogy megkeresem a barátomat. Útnak is indultam London felé. - Líadan ismét a gyertyára mutatott. - Sok olyan dolgot csináltam akkor,

amire nem vagyok büszke. Talán ma már másképp cselekednék. Ki tudja? Jártam erdőben, mint Juliska, csak én mézeskalács helyett faházat találtam. Nagy szerencsém volt: sózott hús és egy kevés bor várt. Még a tüzelőért se kellett kimenni. Nem tudom hány napot töltöttem ott, de a tűz pattogásán kívül nemigen hallottam semmi mást. Távozásomkor csak annyit írtam a hamuba, hogy köszönöm. Így. - Megemelte Brigi kezét és együtt írták a levegőbe. - Kö-sző-nöm. Köszönöm! - Pusztit nyomott a lány arcára. - Aztán volt olyan is, hogy szekérre kéredzkedtem föl, hogy haladjak pár mérföldet. Pónikkal és birkákkal barátkoztam. Gyűjtöttem tojást és folyó vizét ittam. Vad élet volt, nagyon vad. Így jutottam el egy bukfenc-i pályaudvarra Taunton városában. Az, ha a gyertya London - Tűnődött el. -, akkor itt van valahol az asztalon. - Líadan egy kis x-et rajzolt a levegőbe a szöggel az asztal fölött. - Nagyon féltem, fáradt voltam és éhes. Pénzem nem volt, így bujkálnom kellett a vonaton. Hosszú és nehéz út volt, de tudtam, hogy meg kell találnom a barátomat. Így jutottam el ide - A gyertyára mutatott. - Londonba. Minden olyan elképesztően nagy volt, végtelen utcákon hömpölyögtek az emberek.

Fogalmam sem volt merre megyek, csak haladtam egyik utcáról a másikra. Azt tudtam, hogy bármennyire bizonytalan vagyok is, mindig olyannak kell látszanom, mint aki tudja merre megy. Tudod Brigi, ha bizonytalanságodban is határozottnak látszol, akkor sok problémától megóvod magad. - A kislány felhúzta a szemöldökét miközben anyja szemébe nézett. - Hogy mit ettem? Amit az utca adott. Félttem, nagyon... , de tudtam, hogy haladnom kell. Próbáltam megérteni merre járok. Fülelni arra, hogy miről beszélnek az emberek. Észrevettem egy fiút, akinek a ruhái legalább olyan koszosak és rongyosak voltak, mint az enyéme. Elkezdtem követni őt, gondoltam előbb-utóbb utolérem és megkérdezhetem, hogy hol lehet errefelé ételt szerezni. Sokáig mentem utána, de aztán megbotlottam és mire visszanyertem az egyensúlyom a fiú nem volt sehol. Valami nagyon más lett. Egyre több volt a hozzám hasonló, kopott rossz minőségű ruhát viselő ember. Egy idő után már csupán az életkorom különböztetett meg a többi embertől. Este volt, 3 fiatal nő állt egy lámpaoszlop mellett. A ruhájuk rendezett volt, de látszott rajtuk, hogy sok dolgot kellett már kiállniuk. Kedélyesen beszélgettek

és időnként megpróbáltak leszólítani egy-egy férfit. Megálltam az utca túl oldalán és elkezdtem figyelni őket. Tudtam mivel foglalkoznak, de ennyire közel még egyhez sem voltam, nemhogy háromhoz. Volt köztük egy sötétebb bőrű, akit Alexiának hívtak. Ő vett észre először. Emlékszem..., megbökdöste a többieket, összesúgtak, majd odalépett hozzám. Kérdezte ki vagyok, honnan jöttem és tulajdonképpen mit is csinálok itt. Annyira megilletődtem a határozottságán és a mély barna szemein, hogy zárva maradt a szám, egy hang sem jött ki belőle. Képzeld Brigi ez az Alexia megragadta a kezem: így. - Líadan megfogta Brigi kezét. - Átvezetett a másik oldalra és megbeszélte a barátnőivel, hogy neki most dolga van, ma este nem dolgozik. Nem várt választ, elindult velem. Egyik szűk utcából a másikba haladtunk. Hosszú, határozott léptei voltak, szinte húzott magával. Igaz beszélt hozzám, de nem értettem egy szavát sem. Azzal voltam elfoglalva, hogy hasra ne essek és valahogy tartsam vele a lépést. Kis utca, szűk lépcsőház és egy apró szoba. Mint utóbb megtudtam, ez az ő szobája volt. Szerintem napközben sem sok fény áramlott be, az épületek eltakarták a Napot. Kéményfüst mindenütt.

Félelmetes volt. Alexia egy székre ültetett és megkért, hogy maradjak itt. Kis idő múlva egy tál forró levest nyomott a kezembe. „Kanállal sajnos nem szolgálhatok.” Ezt mondta. Leült velem szemben és türelmesen várt. Többet nem mondott, csak várt. Én miközben őt néztem, bizonytalanul ugyan, de a számhoz emeltem a tálat. Képzeld Brigi, marha tea volt benne. - Líadan felnevetett. - Kanál nem is kellett hozzá. Életem legjobb teája volt. Egész sok időt töltöttem vele. Nem tudom, miért karolt föl... nem kérdeztem. Inkább csak örültem, hogy vigyáz rám valaki. Sokkal sötétebb bőre volt - Karját Brigi felé tartotta. -, mint nekem. Ezt a bőr apjától örökölte. Arra már nem emlékszem, hogy spanyol vagy portugál volt-e, de azt tudom, hogy a Gibraltárnál hajózott. Mindegy is, tudod neki sem volt egyszerű élete. Nagyon figyelt arra, hogy ne kerüljek a kelletténél közelebb ehhez az élethez, amit ő élt. Sajnáltam őt, de nem tudtam változtatni. Megismerkedtem a barátnőivel. Kedvesek voltak. Elmondhatom, hogy nehézségeik ellenére igyekeztek jól bánni velem. Sokféle emberrel találkoztam akkor, mind kötődtek valahogy Alexia világához. Még az orvos is, ami számomra igencsak meglepő volt. Ő más volt, mint a

többiek, segített a lányoknak. Kevés pénzért megvizsgálta őket, és ha kellett még gyógyszert is adott. Úgy képzeld el, hogy semmi mást nem fogadott el. Egyik alkalommal nagyon megfáztam és a lányok hosszas tanácskozást és sok-sok ápolást követően úgy döntöttek, hogy nincs más megoldás: el kell vigyenek a Doktorhoz.

Vidal doktor - ahogy a többiek nevezték - nagyon kedves fiatalember volt. Emlékszem - Mesélt tovább Líadan. - kérdőre vonta Alexiát, hogy mit keres egy kislány köztük, és ha valamelyiküké vagyok, miért nem szóltak rólam korábban? Zavarban voltam, nem tudtam mi lesz, eléggé elgyötört a betegség. Miközben megvizsgált hallottam, hogy a három lány közösen meséli el azt a történetet, amit tőlem hallottak, kiegészítve a saját tapasztalataikkal. Ezt a lelkem mélyén azért mókásnak találtam. Talán még egy fél mosolyt is megengedtem magamnak.

Dr. Vidal úgy döntött, magához veszi a kislányt. „Legalább addig, amíg meggyógyul. Így nekem is könnyebb lesz.” Mondta. Líadan látta, hogy a lányok bár szomorúak voltak, mégis megkönnyebbültek. Tisztában

voltak vele, hogy így lesz a legjobb. Meg aztán nem is szakadtak el tőle teljesen, sokszor meglátogatták. Időnként még gyümölcsöt is hoztak neki, hátha attól lesz jobban. Ezt az orvos is helyeselte. Úgy látta, hogy Líadan jó hatással van rájuk. És a többes számot saját magára is vonatkoztatta. Nem egyszer azon kapták magukat, hogy a kislány ágya mellett ülnek mind a négyen és történeteket mesélnek neki. Olyanok voltak, mint egy nagy család: három nagynénivel és egy nagybácsival, ami a maga módján nagyon izgalmas és mókás volt egy árvaházból szökött leány számára. Az pedig különösen jól esett neki, hogy próbáltak segíteni a „titokzatos wales-i lány” - ahogy ők nevezték - megtalálásában is.

- Képzeld Brigi, Vidal Dr. bár született angol volt, rendszeresen hivatkozott arra, hogy ő „egy igazi hegyi ember” és ezért kicsit másképp gondolkodik, mint az itteni orvosok. Nem jobban vagy rosszabbul, csak másképp. Az egyik ilyen ágyam körül üldögélős alkalommal mesélte, hogy az ő szülei andorrai franciák, ami itt van. Nézd csak! - A szög ismét mutatópálcává változott. - Ha itt van London, ahol most vagyunk

ugye... hmm, akkor itt a csatorna, itt a spanyol és francia partok és azt mondja, hogy már meg is érkeztünk. Íme: itt van Andorra! - Brigi lenézett a szögre, majd o alakúra nyitotta a száját és anyjára emelte tekintetét. - Andorra, igen, ügyes vagy! - Líadan ismét elmosolyodott. - Tudod azért mondta a doktor, hogy hegyi ember, mert ez a hely egy magas hegyláncon van. Na mindegy, a lényeg az, hogy gyógyulásom alatt sok érdekes embert láttam, vagy legalább hallottam beszélni, mert a rendelő felől a hang nagyon tisztán érkezett a szobámhoz, ha nyitva hagytam az ajtót és én természetesen rendszeresen nyitva felejtettem. Ott volt például Caron úr, a kanadai prémkereskedő. Általában háromhavonta látogatta meg a doktort. Igen furcsán beszélt, hiába hallottam, nem értettem. Dr. Vidal válaszaiból próbáltam rájönni, hogy miről is lehet szó. Érdekes volt még Einarsdóttir, aki igen fiatal, de már éppen felnőtt korba lépő lány, vagyis inkább nő volt. Ha jobban bele gondolok... talán annyi idős lehetett, mint most én. Nem tudom mivel foglalkozott, azt meg aztán végképp nem, hogy mit keresett itt az apjával arról az Izland nevű szigetről, ami olyan messze van, hogy már le is lóg az asztalról.

Valahol itt. - Mutatott Líadan. - De az biztos, hogy egy nagyon meleg szívű teremtes volt. Mindig hozott nekem ajándékot. Az apja javaslatára döntött úgy a doktor, hogy felépülésem után is maga mellett tart. „Ebből is tanul, majd meglátod.” Mondta neki a vaskos izlandi úr.

Így is történt, Líadan gyógyszeres kosarakkal szaladgált a nyomornegyedben. Minden esetben Vidal Dr. mondta meg, hogy mikor kihez menjen. Meghatározta az útvonalat, az ott tartózkodás idejét és, hogy mikorra kell visszaérnie. Egyszerre mindig csak egy beteghez küldte és a kis kosarakban, csak az adott betegnek szükséges dolgok voltak.

- Elsősorban Alexiához és a barátnőihez jártam. Gondolom azért, hogy találkozhassem velük. Igaz, megvoltak a bejáratott köreim, de még így is egyre több lányt ismertem meg. Soha nem gondoltam volna, hogy a fél világ belecsöppenhet egyetlen városrészbe. Angolok, írek, németek... - Líadan elgondolkodott, Brigi érezte anyja testének feszülését. - ... sok történetet hallottam. Emlékszem Camilla egyedül volt otthon, mikor megérkeztem hozzá. Rám mosolygott és szokása szerint

miközben elvette tőlem a kosarat óvatosan az arcomra tette a kezét. A gyógyszeres üvegcsét az asztalra helyezte, de nem fordult meg rögtön. Háttal állt nekem és a kosarat szorongatta. Éreztem, hogy feszült, valami nem volt rendben. Aztán egyszer csak, hirtelen megfordult és a maga szokásos olaszos módján fecsegni kezdett. Miközben kikísért, nem is tudom hányszor hagyta el a száját, hogy köszönöm. Ami még különösebbé tette az egészet, hogy szinte ki sem léptem, lendületesen becsapta az ajtót mögöttem. Útban a doktorhoz, azon gondolkodtam, hogy vajon most miért nem integetett az ajtóból. Elmeséltem Vidal doktornak. Ő erre csak annyit felelt, hogy „Értem.” és megkért, hogy menjek a szobámba. Nem értettem Brigi, nem értettem... - Líadan tekintete üvegessé vált, a gyertyát figyelte. - Két nap telt el és még mindig nem kellett sehova mennem. Aztán a rákövetkező reggel arra ébredtem, hogy valakikkel a doktor igen erélyesen beszélget, már-már veszekedésnek tűnt. Lementem a lépcsőn és résnyire kinyitottam az ajtót. Alexia, két barátnője és Camilla álltak körbe kiegészülve a doktorral. Vitatkoztak. Camilla szinte sírva könyörgött a doktornak, hogy ne engedje, hogy ez

történjen. Alexia két barátnője erősködött, hogy ez csak szóbeszéd. Alexia nem szólt, Dr. Vidal arcát figyelte. Az orvos az olasz lány felé fordult és határozottan arra kérte, hogy türtőztesse magát, hogy én ne hogy felébredjek. A lány összekulcsolta a két kezét, könnyek csurogtak a szeméből úgy kérlelte a doktort. „Megkérdezem a Nővérektől.” Így hangzott Dr. Vidal válasza.

Másnap már nem mert lejönni, csak óvatosan kinyitotta az ajtót és úgy hallgatózott. Semmi, csak a betegek jöttek-mentek. Líadan-nak az tűnt fel, hogy a Dr. hamarabb fejezte be a munkát és készül valahova. A lány nyugtalan volt, nem értette mi történik. Már épp azon gondolkodott, hogy lemegy, mikor lépteket hallott fölfelé. A három lány volt az, látogatóba jöttek.

- Nemsokára meglátogattak... Aznap sokat beszélgettem a lányokkal, tudod kislányom próbáltak ők kedélyesek lenni, de nem voltak azok. A hangszínük aggodalomról árulkodott. Amikor kérdeztem, hogy hova ment Vidal Úr? Alexia annyit mondott, hogy az Apácáknak segít a betegápolásban, majd másra terelte a szót. Segít? Ez már önmagában furcsa volt, ugyanis a Doktor a Nővéreket

irányító orvossal szokott tanácskozni. Nem folyik bele az ottani munkában. Segít? Miért segít? Miközben ezen gondolkodtam meghallgattam érdekes történeteiket állítólagos magas rangú tisztekről, akik minden felé jártak a világban. „Tudod Kincsem, ahány helyet és királyságot ezek összehordtak, szerintem még egy jóra való tengerésznek is becsületére válna. Meséltek nekünk csehekről, osztrákokról a nagy Monarchiában... de szerintem csak azért tették, hogy elcsavarják a fejünket és hamarabb ámulatukba essünk.” Fejtette ki Alexia, majd a másik két lánnyal összenéztek és felnevettek. „Tudod, magas rangú tisztek mifelénk nem igen járnak.” Egészítette ki Alexia gondolatait az egyik lány.

A történetek és a nevetés felváltva követték egymást, sokat tanulhat ezekből az ember. Ezt Líadan is tudta miközben figyelmesen hallgatta az osztrák tisztekről szóló mesét. De a fejében ott motoszkált, hogy mi történhetett? Miért vannak itt a lányok mindhárman? És a Doktor mit akarhat valójában az apácáktól? Elkezdte vallási kérdések felé terelni a szót. Ezt a lányok

egyáltalán nem tartották furcsának, gyakori témája volt. Mondta, hogy holnap reggel templomba szeretne menni a szülei miatt. Alexia elgondolkodott egy pár pillanatra, a többiek nem szóltak.

- A nagyszüleid igazán jó emberek voltak, igazából miattuk járok templomba. Tudod, úgy képzelem, hogy még ha én nem is hallom őket, ők biztosan hallanak engem. Remélem egy felhőn ülnek és lóbálják a lábukat.

- A fiatal nő meghitt pillantást vetetett kislányára és megsimította a gyermek arcát. Brigi elmosolyodott és csendesen figyelte a történetet. - Legalább is én mindig ebben hittem. Képzeld! Volt, amikor a lányokat is rá lehetett venni, hogy bejöjjenek velem. Leggyakrabban Alexia kísért el, megértette, hogy ez fontos nekem. Igaz, Dr. Vidal nem repdesett az örömtől, mikor hazaért a Nővérektől és elé álltunk az ötletemmel. Megterhelt, és fáradt volt az arca..., azt hittem nem fog elengedni még így sem, hogy kísérettel megyek, de végül belement. Ennek Alexia láthatóan nem örült, igaz tett rá egy halovány kísérletet, hogy leplezze.

Líadan testén átfutott egy megfeszülési hullám, ezután folytatta a történetet.

- Csak egy pár utcával kellett arrébb menni, hogy a kora reggeli napfényben a templom árnyékot vessen ránk. Magas falak, égbetörő torony. A szűk utcák után megkönnyebbülés volt belépni a tágas térbe. Alexia a kapuból előre küldött, mert összefutottunk Ágnes nővérrel és váltani akart vele pár szót. Így egyedül maradtam. Szétnéztem, hogy hova üljek. Szinte minden pad szabad volt. Már épp készültem lehajtani a fejem, amikor olasz duruzsolást hallottam a teremben. Camilla volt az. Úgy döntöttem oda megyek hozzá, egész közel jártam mire észrevett. Könnyeket láttam, mikor rám nézett. Hirtelen megragadta a karom és elhaló hangján gyorsan fűzte egyik mondatot a másik után, szinte alig vett levegőt. Kérlelt, hogy meneküljek el, mert maga az Ördög jár köztünk és figyeli őket. Megkérdeztem, hogy kiket és mondta, hogy az olyan lányokat, mint Alexia meg ő. És mondta, hogy meneküljek, mert egy ilyen tiszta lélek, mint én szerintem nem kerülhet bajba miattuk. Annyira megdöbbsentem, hogy meg sem tudtam szólalni.

„Elég legyen! Isten Házában nem beszélhetsz így! Halálra rémítéd ezt a szegény kislányt.” Hangzott a hátunk mögül. Ágnes nővér mondatai voltak. Egymás mellett álltak Alexiával, aki haragos tekintetet vetett oda Camillának. „De tudnia kell!” Hangzott az erélyes válasz az olasz prostituálttól. „Elég!” Mondta Ágnes nővér. Kérdeztem, hogy mit kell tudnom, de Ágnes nővér gyorsabb volt. Azt mondta, hogy semmit lányom, minden rendben van. Ekkor Camilla felpattant, közelről az apáca szemébe nézett és annyit mondott, hogy Emmának nem ez a véleménye, majd felkapta a szoknyáját és kiszaladt az épületből. Hazafelé kérdeztem Alexiát, hogy ki az az Emma, de nem érkezett válasz.

Csendben lépkedtek tovább. Amikor a ház elé értek, Alexia azt mondta Liadan-nak, hogy erről inkább egy szót se szóljon a Doktornak, mert ha megtudja, akkor biztos lehet benne, hogy egy jó darabig nem fogja elengedni sehova. Sem kísérettel, sem anélkül.

Brigitta egyre nagyobbakat pislogott, anyja selymes hangja takaróként burkolta be.

- Erősödött bennem a készletelés, hogy meghallgassam Camilla mondandóját. A napok csak teltek és én sokat voltam egyedül a szobámban. Volt időm gondolkodni. Végigpörgettem minden apró részletet. Hátha könnyebben rájövök, hogy mi az, amiről tudnom kellene. Aztán egyszer csak szinte a semmiből, teljesen váratlanul Vidal Dr. lehívott és a kezembe nyomott egy kosarat. „Ezt vidd el Mildrednek!” Mondta. Nem kérdeztem semmit. Örültem, hogy kimozdulhatok. Az utcán rengeteg ember, mindenféle tekintet. Fellelegeztem. Lassan lépkedtem, ki akartam élvezni minden pillanatát. Talán fél úton járhattam, amikor megláttam Mildredet, az angol örömlány a harmincas évei elején járt. Ruhája kissé rongyos, de mit sem vont le szépségéből. Igaz, amikor utolértem láttam rajta, hogy valami nincs rendben, haloványak voltak a vonásai. De örült nekem. Elvette a kosarat és ment tovább a piac felé. Már épp elindultam visszafelé, mikor eszembe jutott, hogy időt nyertem. A sétából hirtelen sietség lett. Pár perccel később már Camilla ajtaján kopogtattam. Kinyitotta, rám nézett és hirtelen berántott. Az ajtót becsukta. Egy hajtűt szorongatott a kezében, támadásra készen. Leeresztette,

majd nyugodt hangon megkérdezte, hogy mit keresek ott. Amikor elmondtam neki, olaszul sziszegett valamit az orra alatt. Majd leültetett és egy tányér levest hozott nekem.

Evés közben próbálta meggyőzni őt, hogy meneküljön el. De amikor Líadan kérdezte, hogy miért, és egyébként sincs hova mennie, Camilla elsőre azt a választ adta, hogy nem mondhatja el, mert Ágnes nővér megtiltotta és ő nem akarja magára haragítani Isten szolgáját. De aztán addig kergették egymás mondatait, hogy az ír lánynak sikerült meggyőznie a rémült olasz nőt, hogy segítsége nem az Úr ellen való, hiszen a megszerzett tudással megmentheti az életét. Így aztán Camilla beszélni kezdett valami Sötét Árnyról, ami az örömlányokat figyeli. „Főleg az olyan nyomorult sorsúakat, mint én.” Mondta, megengedve magának egy gúnyos mosolyt. Újra beszélt Líadannak arról, hogy mennyire szereti őt és, hogy nem akarja, hogy baja essen. Több alkalommal mondta már, hogy saját magára emlékezteti. Volt benne igazsága, valóban hasonlítottak egymásra. A beszélgetésből kiderült, hogy az a sötét alakot, amit Camilla látni vélt a

környéken, már mások is látták. Vagy jobban mondva szintén látni vélték..., de még senki sem jött rá, hogy ki vagy mi is lehet ez. Egyre furcsább dolgokról suttogtak az emberek. Mondták, hogy egy árnyék a Pokolból, aki testet keres magának. Még Asmodeus neve is szóba került. Líadan a név hallatán értetlenül nézett Camillára, aki elmondta, hogy ő a pokol 7 hercegének egyike: a Bujaság.

- Gonosz képzeletbeli lényekről mesélt, de én hiszek benne Brigi, hogy Isten nem hagy cserben minket, még ha olykor nehéz helyzetben is talál. - Az ölébe nézett, elmosolyodott. - Különböznél miért ajándékozott volna meg egy ilyen csodálatos gyermekkel?

Brigitta békésen aludt anyjának ölelésében. Líadan elhallgatott, a táncoló gyertya fényét nézte. Észrevétlenül merült el újra történetében. A Camillánál folytatott beszélgetés töredékei cikáztak a fejében és az érzés, amit akkor érzett, amikor hazafelé tartott Vidal doktorhoz.

Elmondja, ne monda? Mit tegyen? Minden lépés olyan nehéznek tűnt. Vajon megértené őt a Doktor, vagy

haragudna rá? Végül csendesen csak annyit mondott, hogy az utcán találta meg Mildredet, átadta neki a kosarat és elsétált. Ezután legközelebb csak enni jött le a szobájából. A doktor nem kérdezett, úgy tűnt elfogadta ezt a változatot. Lassan megsűrűsödtek a kosárcipelések is, látszatra minden a helyére kerül. De ez korán sem volt így. Liadan számára biztosan nem. A Camillával történő beszélgetés óta igyekezett mindent és mindenkit megfigyelni és óvatos kérdéseket tett föl. Mert, mint ahogy egyszer egy svájci gyógyszerésztől hallotta: ha nem lesz haszna, nem is árt vele senkinek. Mi baj lehet egy-két ártatlan kérdésből? Ezzel a gondolattal bízta magát. Szerencséjére a lányok szívesen beszélgettek vele. Igaz, olykor ez csak pár gondolat volt a nagy sietségben, betegségben, de az is több a semminél. Úgy döntött Alexiát is megkönyékezi a kérdéseivel, de mikor gyanakvó pillantást vetett rá érezte, hogy sarokba szorult és kénytelen volt őt beavatni a tervébe. De legnagyobb meglepetésére védelmezője nem teremttette le, csak csendben nézte őt és egy kis szünet után kérdés nélkül elkezdett beszélni. Elmondta, hogy nem szokatlan dolog az, hogy a prostituáltak után leskelődnek volt-, vagy épp

leendő ügyfelek. „De Camillának igaza van, legalább is részben... Több lánytól hallottam már, hogy szerintük követte őket az éjszaka valami baljós külsejű fekete ruhás férfi. Käthe egy szálkás testalkatú szláv embert vélt látni hirtelen befordulni a sarkon, miután észrevette, hogy követi. Bár lehet, hogy félreértettem, néha nehezen veszem ki a német nyelvével formált angol szavait... Azt mondják fekete nadrágot és fekete kabátot visel. Ettől többet nem tudok, de azt kétlem, hogy valami túlvilági démoni lény lenne, aki prostituáltakat fal.” Líadan hitelen nem tudott mit kezdeni Alexia viselkedésével, de örült a megosztott gondolatoknak. Annál is inkább, mert Alexia a beszélgetés további részében egy olyan szóbeszédet mesélt el, ami különösen értékes volt számára. Azt mondták neki, hogy a közeli zálogházban egy igen okos nő kezdett dolgozni nem hivatalosan. „Állítólag walesi...” A vér is megállt benne egy pillanatra, annyira megdöbbenett a hír. Egy szót sem szólt, csak egy csókot nyomott sötét bőrű barátnője arcára és útnak indult. A zálogos ajtajában megtorpant, az ajtón a zárva felirat hintázott egy szögre akasztott zsinegen, miközben a szél egy vörös vércse éles kiáltását hozta a közelből.

Brigi helyezkedett. Anyja puhán megsimította a haját és elmosolyodott saját múltbéli bátorságán.

Benyitott. Az ajtó könnyedén tárta föl a belső részt. A zálogházban egy öregúr pakolászott. Fel se nézett, úgy mordult rá: „Zárva vagyok, takarodj!” De a lány nem mozdult. Úgy állt ott, mint tiszafa a kerengőben. „Nem érted?!” Az ír lány határozott tekintettel nézett rá. A vénember felegyenesedett, a kezét törölgette. „Na! Bökd ki, mit akarsz?” Líadan remegő hangon, halkán szólt. A tőle tellő legnagyobb tisztelettel elmesélte, hogy egy rég nem látott wales-i barátnőét keresi, akivel egy árvaházban voltak. Az Öreg arca elsötétült és szinte meg sem várta a beszéd végét. Ráüvöltött a lányra, hogy mit képzelsz magáról. Artikulálatlan üvöltéséből nem sok mindent lehetett kivenni, de négy dolgot igen: az ő boltjában wales-i soha nem fog munkát kapni, pláne nem nőként, és hogy azonnal hordja el magát lehetőleg vissza Írországba, mert ő csak angolokat szolgál ki...

Líadan elfehéredett, majd óvatosan kihátrált. Könnyei ruhájára csöpögtek. Kérdés nélkül a templom felé vette az irányt. Rohant. Tekintetével Ágnes nővért kereste.

Amikor odaért az apáca épp kifelé jött. Kérdés nélkül átölelte és keservesen zokogott a tisztelendő anya karjai között. A templomban fény volt, gyertyákat gyújtottak. Miután megnyugodott a vörös hajú teremtes hátul ültek le, hogy békésen tudjanak szót váltani egymással. Líadan-ból ömlött a panasz, az élet igazságtalanságáról, a fájdalomról és mindenről, amin keresztülment. Szeme vöröslött, arca kipirult. Ágnes nővér a kezét fogta és türelmesen hallgatott. Amikor véget ért a szóáradat „Lányom...” kezdetű beszéde, máris nyugtatóan hatott a Háborgóra. Elmondta, hogy bátor és becsülendő dolog volt belekezdeni a kutatásba, de ugyanakkor nagy botorság, hogy ebbe a doktort nem vonta be. Biztosította őt arról, hogy Isten előtt nincs különbség írek, wales-iek, szlávok, skótok, vagy angolok között. Az Úr minden nemzet gyermekeit szereti, hisz’ nem a származás számít, hanem az, hogy saját képére teremtette az embert. Minden embert. Szavai lassan körülfonták Líadan szívét. Újra egyenletesen vette a levegőt, biztonságban érezte magát. A Nővér sajnálatát fejezte ki avval kapcsolatban, hogy a doktorral és a lányokkal közösen eltitkolták a furcsa alakról szóló dolgokat, de így tartották helyesnek.

„Tudod leányom, Alexiáék úgy vélik, hogy ártani akar nekik és gondolták nagyobb biztonságban vagy, ha nem tudsz róla. Ezzel Doktor Vidal is egyetértett. Szeretném, ha nagyon figyelmes volnál!” Llewella kapcsán pedig megígérte, hogy körbekérdezi a Nővéreket, hátha tudnak róla valamit. „Most pedig gyere! Hazakísérlek.”

Ágnes Nővér megnyugtató csendességben sétált Líadan mellett. Közeledtek a Doktor háza felé. Mindketten a következő percekben gondolkodtak. A Doktort nem lepte meg, hogy fogadott leányát a Nővérrel látja, udvariasan beljebb invitálta őket. Komor arccal hallgatta beszámolóikat, miközben lassú megfontolt léptekkel sétált fel és alá a szobában állat dörzsölgetve. „Hibáztunk Ágnes nővér.” Mondta. Mindhárman egyetértettek abban, hogy a kölcsönös titkolózás nem vezet jóra. Ugyanakkor körültekintőnek és óvatosnak kell lenniük. „Mindenekelőtt el kell kerülni a hisztériát.” Szólt gondolataiba merülve az apáca. „Ki tudja, mennyi igaz a szóbeszédből.” Folytatta. „Szeretném, ha a leány minden nap eljönne a templomba, így vigyázhatunk rá a legjobban.” Líadan nem értette, pedig igen egyszerű: ha

kimarad, akkor valami baj van. Dr. Vidal nem volt maradéktalanul megelégedve a megoldással. Mondván, hogy nem megelőzi a bajt, hanem utólag próbálja orvosolni. De a Nővér iránti tiszteletből beleegyezett. „Én megkérem Alexiát, hogy valaki minden nap tájékoztasson a történésekről.” Megbeszélték, hogy a kosarak kihordása csak világosban történet. Líadan sajnálta, de megértette. Tulajdonképpen örült, hogy ezekben a vészterhes időkben is dolgozhat és nincs szobafogságra ítélve egy leskelődő miatt.

Alexia a Líadannal való következő találkozáskor már a megbeszélés összes részletével tisztában volt. Sokat bosszankodott amiatt, hogy őt kihagyták egy ilyen fontos beszélgetésből, de hát már nem tudott mit csinálni, így inkább igyekezett túllépni rajta. „Az Elefántok szerint a titokzatos alak borbély, vagy orvos lehet.” Mondta a lánynak. Líadan jobbnak látta, ha inkább nem firtatja, hogy hogyan került kapcsolatba Alexia ezekkel a magasabb körökben mozgó bűnöző hölgyekkel. Ezért csak elfogadta pártfogója szavait. De vajon mit keres London szegény utcáin egy orvos? Hisz Dr. Vidal is itt

van. Ő is orvos. Így gondolkodott az ír lány. „Van, aki különösen sokszor látja. A személyleírás mindig ugyanaz, semmi fontosabb részlet.” Mondta Alexia. Megbeszélték, hogy biztosan azok a nők jobban vonzzák őt és gyakrabban követi őket. De nem valószínű, hogy egy félénk udvarló, inkább egy cseles ragadozó éles fogakkal és sötét szemekkel. Az is lehet, hogy többen vannak. Legalább is van aki így vélekedik. „Én úgy gondolom, hogy ez egyetlen ember. Na de mindegy, nem is azért akartam találkozni veled, hogy erről beszéljünk. Gyere velem!” Mondta Líadannak.

Mint utóbb kiderült a doktor elengedte a lányt Alexiával, aki rendkívül feszültnek tűnt. Két barátnője a bejárat előtt csatlakozott hozzájuk. Szokatlanul keveset és csak nagyon tömören beszéltek egymással. Ettől Líadan is feszültté vált. Igyekezett tartani a lépést, ez annyira lekötötte, hogy nem is figyelte merre mennek. Egy temető kapuján léptek be, Líadan megtorpant. A katolikus parcellák egyikénél Ágnes nővér alakja rajzolódott ki. Amikor közelebb értek látta, hogy a nővér egy közös sír mellett várja őt. „Mi történt Tisztelendő

Anyám?” Kérdezte remegő hangján. Kérdőn nézett az örömlányokra is, de ők lehajtották fejüket és kezeiket összekulcsolták maguk előtt. Végül a nővér szemébe nézett. „Llewella...” Az apáca ennyit mondott neki. Líadan csendesen közelebb lépett, a sírra nézett és ajkai lassú méltósággal engedtek utat hangjának. „Legyen a lelke Isten jobbján.” Mondta. Ő is lehajtotta fejét, összekulcsolt kezét nézte. Némán álltak a sír fölött.

Keserves napok következtek. A nővér elmondta, hogy egy betegápolási jegyzeten bukkantak rá rendtársai a wales-i névre. Súlyos állapotról beszéltek, nem jutott időben ellátáshoz. Mire segítséget kért, már késő volt. Sajnos nem volt mit tenni. Persze bízta a leányt, hogy nem biztos, hogy ő volt, mást is hívhattak így. De Líadan azzal érvelt bizonyossága kapcsán, hogy a papíron csak keresztnév szerepelt. Ez számára elég volt ahhoz, hogy tudja: árvaházi barátnője van a föld alatt. Ráadásul katolikus parcellába temették a testet. „Nővéreim szerint munkáját vesztett cselédlány volt. Ha jól emlékszem te pedig azt mondtad, hogy egy zálogházban kerested.” Ágnes nővér elgondolkodott, majd folytatta. „A kettő

persze nem zárja ki egymást. Mind Isten kezében vagyunk.” Sóhajtott föl.

A halálesetet követően Líadan sok időt töltött Ágnes nővér társaságában, rajta keresztül keresett lelki vigaszt. Alexia gyakran elkíserte, és amíg a lány imára hajtotta a fejét, addig ők csendesen szót váltottak egymással. Vidal doktor is megértőbb volt, a maga módján próbált segíteni, de a halált okozó betegségen kívül ő sem jutott sokkal többre Llewella-val kapcsolatban. Annyit tehetett, hogy igyekezett több munkát adni Líadannak, hogy elterelje a gondolatait. És bár nem vette észre, de kevésbé volt vele szigorú.

Ebben az időszakban lassan csordogáltak a napok, Ágnes nővér, az örömlányok, és a doktor támogatásának köszönhetően a lány lassan kezdett jobban lenni, de az a mély szomorúság nem akart eltűnni a szeméből. Sokat volt bezárkózva kettesben a gondolataival. Az egyik kosárátvételkor Camilla leültette és faggatni kezdte. „Az lehet, hogy én vagyok beteg, de az biztos, hogy kettőnk közül te vagy rosszul. Na! Ki vele! Mi a baj?” Líadan először nem szólt, csak a kezét tördelte az asztalnál, de

olasz barátnője olyan határozottan nézett rá, hogy a beszélgetés kikerülhetetlennek látszott. Így, hát beszélni kezdett.

Kétségekről és fájdalomról, kínokról és a magány kérdéséről, az élet múlandóságáról és az Istenbe vetett hitéről. „Köztetek élek, vigyáztok rám, mégis olyan sebezhető vagyok. Egy árva lány egy másik szigetről, egy másik földről!” Arca kipirosodott, és szipogni kezdett. Camilla egy zsebkendőt adott neki mielőtt válaszolt. „Tudod Líadan annak idején én sem ilyen életről álmodtam. Úgy volt házvezetőnő leszek valahol, de aztán másképp alakult. Amikor vettem egy mély levegőt és nyitottam, hirtelen minden ajtó bezárult előttem. Pedig úgy beszéltük meg az otthoniakkal, ha bedolgoztam magam, akkor majd csatlakoznak hozzám Itáliából. De nem, hogy csatlakoztak volna, még el is fordultak tőlem. Az úgynevezett családom, már a levelekre sem válaszol. Tudtam, hogy ez lesz, hiszen kudarcot vallottam. Szerintük szégyent hoztam rájuk és többé hallani sem akarnak rólam. Szeretem őket, de változtatnom kellett.” Líadan erősködött, hogy az teljesen

más, de Camilla folytatta. Elmesélte, hogy hogyan találkozott a többiekkel, hogy értette meg ezt az életet. „Változtatnom kellett, hogy életben maradjak. A lányokkal vigyázunk egymásra. Tudod ez nem csak a pletykákról és a közös ivásról szól. Akkor vagy biztonságban, ha a többiek tudják, hogy mi van veled. Ilyen egyszerű. Igaz szívem egy része mindig ott lesz valahol a déli hegyek között, de már ide tartozom. Választottam, hoztam egy döntést. Akárcsak te, amikor megszöktél az árvaházból és ide jöttél.” Líadan csendesen hallgatta barátnőjét, igyekezett kivárni a megfelelő pillanatot a távozásra. „Sajnálom kicsim, igazán. Tudom, hogy sokat szenvedtél. A barátnőd a temetőben van, ezen nem változtathatunk. De tudod mit! Imádkozzunk érte, a többit pedig bízzuk rá Istenre. Na, gyere!” Így is történt: a két fej tiszteletteljesen lehajlott az asztalnál, a lelkek pedig vitorlát bontottak.

Most hosszabbnak tűnt a hazafelé vezető út, Camilla szavai visszhangoztak Líadan fejében. Nem értette, hogy miért is történt ez, de minden komorsága ellenére annak örült, hogy megemlékeztek Llewella-ról. Az idő nedves

volt, kerülgetni kellett a pocsolyákat az utcán. Kivételesen most meg lehetett tenni, csak egy-két ember sétált el mellette, semmi zsúfoltság. Mire a Doktor házához ért, arra jutott, hogy ez a beszélgetés a szeretetről szólt. Nagyot sóhajtott és megengedett magának egy fél mosolyt mielőtt benyitott.

Dr. Vidal épp a nála lévő gyógyszerek rendszerezésével volt elfoglalva, fogadott lányaként Líadan rögtön odalépet hozzá. Az orvos örömmel fogadta a segítséget. „Meglátod, a végén még gyógyszerész leszel!” Mondta nevetve. Líadan egy csendes mosollyal vette tudomásul az elismerést. Késő estig dolgoztak, csak néha álltak meg. „Tényleg segítenek ezek a gyógyszerek?” Kérdezte a lány. „Remélem, különben mi értelme lenne.” Jött a gyors válasz. „És az Ima?” A doktor megállt és letette a dobozt. Líadan felé fordult. „Ma imádkoztunk Llewella-ért, vajon volt értelme? Honnan tudom, hogy Isten meghallgat és vigyáz rám? Vajon tényleg megteszi? Ágnes nővér azt mondja, hogy mind értékesek vagyunk Isten számára, de ha így van, akkor miért kerültem árvaházba és Camilla miért nem lett házvezetőnő?” A

doktor türelmesen végighallgatta az összes kérdést, majd egy bögre forró teát nyújtott a lány felé válsz helyett. Az asztalhoz lépve pedig keksszel kínálta. Egymás mellé ültek le. Dr. Vidal evés közben a napjáról kezdett mesélni, kiemelve a mókás pillanatokat. A vörös hajú lány gyanakodva összehúzta a szemöldökét, de tudomásul vette, hogy a Doktor nem kíván választ adni a kérdésekre. Így, hát belement a játékba. Észre sem vette, hogy egy órával később már ő is nevetett. A doktor szeretetteljesen nézett rá és a következőt mondta: „Szerintem ezt jelenti, hogy Isten meghallgat minket.”

- Esett... - Suttogta halkan a gyertyaláng felé Líadan.

Ahogy javult az ír lány hangulata, úgy lett egyre rondább az idő. A sok beszélgetés és törődés jót tett neki. Minden nehézségük ellenére Alexiáék is örömmel vették tudomásul a lassú változást Líadan-on, amikor is igen furcsa dolog történt. Már besötétedett és egy esőtől áztatott cilinderes férfi lépett be a Doktorhoz. Hegyes sétatálcája döngve érkezett a padlóra. Tekintete hideg, arca acélos. Divatos szakállt viselt, bajsza nem volt. Az ötvenes éveiben járó úr szál egyenes izmos testalkatot

mondhatott magáénak. Egy darabig nem szólt, lassan körbenézett. Líadan teljesen elfehéredett. Az úr tudomást sem vett róla, rögtön a tárgyra tért. Köszönés nélkül kezdett bele Vidal doktornak címzett mondandójába. Az orvos először a lány felé fordult, felküldte őt a szobájába. Líadan engedelmeskedett ugyan, de nyitva hagyta résnyire az ajtót, hogy valamennyire hallja miről is beszélgetnek odalent.

Nem értett mindent, de arra rájött, hogy a két férfi nincs jóban egymással. Nem veszekedtek, de igen feszült és határozott vita zajlott le köztük. Az idegen úr nehezményezte, hogy Vidal doktor prostituáltakat lát el, mert így egyre többen jönnek majd ide. A doktor pedig elismerte, hogy szinte ingyen látja el a környék örömlányait, de azzal érvelt, hogy ha nem tenné, akkor is egyre többen lennének a környéken és így legalább amennyire lehet egészségesek. Ezzel pedig nem csak őket, hanem a többi embert is megóvhatja. Az idegen úr kitartott a véleménye mellett, miszerint nem lenne baj, ha hamar elhullanának, mert szerinte nem kár értük. Vidal doktor ezzel nem értett egyet. „Minden ember érték.”

Mondta az idegennek. Véget nem érő vita látszott kibontakozni kettejük között. Végül az úr pénzt ajánlott, amit a doktor nem fogadott el. Líadan utána már csak azt hallotta, ahogy a cilinderes úr dühösen és szitkozódva távozik becsapva maga mögött az ajtót.

A dundalki lány óvatosan jött le a lépcsőn. A doktor fejét támasztva ült az asztalnál üres teásbögréjét lassan forgatva maga előtt. Csendesen kihúzta a széket és leült mellé. Lágyan kérdezte meg Vidal úrtól, hogy ki volt ez a férfi. A doktor felsóhajtott, majd mesélni kezdett. Elmondta, hogy az úr Mr. Butler és határozott szándéka, hogy egy újabb fűszerest nyisson lehetőleg ebben az épületben. Elmélete szerint, ha nincs orvos, az örömlányok hamarabb elhullanak. „De attól, hogy odaadnám neki az otthonunkat, még nem érné el a célját, hiszen annyi hely van itt ahova átköltözhetnénk. Úgy látszik, hogy nagyon szeretné ide tenni a fűszereit, mert erre az eshetőségre nem is gondol.” Mondta keserédes hangon. A másik dolog, amit nem értett, hogy Butler egyik üzlettársa egy bizonyos Smith, akinek kocsmája van a környéken, ahol szintén sok lány megfordul üzleti

tevékenység céljából. Szóval, ezzel az erővel az italmérő helyeket is be lehetne zárni. „De persze, mint oly sok mindenben, természetesen ebben sem egyezik a véleményünk. – Letette a teásbögrét. – Szerinte nem vagy jó helyen nálam, mert rossz példákat látsz magad előtt... Talán igaz. Ki tudja? De az biztos, hogy a legjobbat hozod ki ezekből az emberekből, amikor a közelükbe kerülsz. Én pedig igyekszem mindent megadni neked, amit csak tudok, hogy jó életed legyen.” Nehéz szavak voltak ezek, de Líadan mégis örült nekik.

Az esős idő már napok óta tartott, mikor Alexia a meghűlése miatt látogatott el az orvoshoz. Fáradt volt, Líadan látta rajta, hogy meggyötörte a sok kint töltött óra. „A lányok nyugtalanok Doktor, az a rejtélyes alak egyre bátrabb. Én jó ideje nem láttam. – Köhögött. – De többen mondják. És tudja, úgy terjed ez, mint a futó tűz. Félelmetes nevetésről beszélnek, ami a házak falának verődik, néha olyan erővel, hogy még az ablak is beleremeg.” Dr. Vidal gondterhelten nézett Alexiára. „Kevesebbet kellene dolgoznod.” Mondta neki miután

ellátta. „Hívj össze, akit csak tudsz! Szólok Ágnes Nővérnek, a templomban beszélünk veletek.”

Líadan-t bántotta, hogy otthon kellett maradnia. Elhatalmasodott rajta a nyugtalanság, na meg persze kíváncsi is volt. Tudta, hogy elmondják majd, de az nem olyan mintha saját füleivel hallaná és látná hozzá az arcokat is. Úgy döntött, elég nagy már és vállalja, hogy leszidják, de ott szeretne lenni. Egyébként is rég találkozott már a Tisztelendő Anyával. Meggyőzte magát és útnak indult. Ködös, nyálkás idő volt, lassan besötétedett. A Templom tornyát már haloványan ki lehetett venni, mikor megtorpant. Úgy érezte valaki követi. Elfehéredett, óvatosan behúzódott az egyik ház fala mellé és csendben várt. A kopogás egyre közelebből hallatszott, míg végül már látta az alakot is. Líadan fellélegezhetett, csak Mary néni, a kedves angol hölgy igyekezett óvatosan a templom felé. Nem vette őt észre, az egyébként segítőkész lány pedig most kivételesen nem ajánlotta föl neki a segítségét, hogy ne kockáztasson meg egy esetleges lebukást. Mert elmélete szerint, ha később érkezik és a többiektől hamarabb távozik, akkor talán úgy

tud tenni, mintha semmi sem történt volna. Az idős néni szapora cipőkopogása elhalványult, a lány pedig folytatta útját. De a templomba nem jutott el, ugyanis szemből meghallotta azt a sejtelmes fokozatosan felhangosodó nevetést, amiről Alexia mesélt. Majd egy érces férfi hang azt mondta, hogy vigyázzon, még baja lesz, de ezt Líadan már nem hallotta rendesen, mert futni kezdett a doktor háza felé. Szerencséjére a nevetés is egyre szakadozottabb lett. Amikor az ajtót bezárta maga mögött imára kulcsolta a kezét. Rosszul érezte magát, nem tudta mit tegyen. Félt.

Dr. Vidal Alexiával érkezett haza, hogy folytassák a kezelést. A lány remegve és sírva ölelte át őket. Kérdés nélkül elkezdett mesélni. Értő figyelemmel hallgatták őt, aztán Alexia válasz helyett mesélni kezdett Líadan-nak. Elmondta, hogy a gyűlés sikeres volt. Sokan eljöttek, még ha nem is mindenki. A prostituáltak elmondták a doktornak és az apácának élményeiket az ördögi alak kapcsán. Sok ellentmondás volt persze, de abban mind egyetértettek, hogy sötét hosszú kabátja és magas kalapja van, és egyre közelebb jön. Volt, aki szerint maszkot és

sétapálcát visel. Volt, aki úgy gondolta, hogy fehér kesztyűt látott rajta. Alexia viszont egyértelműen kijelentette, hogy véleménye szerint az illetőnek nem egy ruhája van, így inkább a viselkedésére kellene koncentrálni. A Doktor egyetértően bólintott. Elmesélték azt is, hogy Ágnes nővér szerint ez egy megtévedt lélek lehet, akit a helyes útra kell terelni, ugyanakkor óvatosságra intett, mert nem lehet tudni, hogy a gonosz mit súg a fülébe. A Doktor pedig elmondta nekik, hogy egyet ért a tisztelendő anyával, ugyanakkor hozzátette, hogy a beszámolók alapján, arra gondol, hogy egy zavarodott elméjű férfiről lehet szó, akinek orvosi ellátásra van szüksége. Ismételten azt tanácsolták a lányoknak, hogy senki ne mászkáljon egyedül éjszaka. Amit, persze örömlányként elég nehéz betartani, de továbbra is ez tűnt a legjobb megoldásnak. A doktor azt is hozzátette miközben meséltek Liadan-nak, hogy arról másképp gondolkodnak, hogy ez az ember mennyire lehet veszélyes másokra. „Szerintem, ha bántani akarna valakit, akkor már rég megtette volna.” Mondta Vidal és hozzátette, hogy Ágnes nővér szerint viszont bátorságot gyűjt és előbb-utóbb cselekedni is fog. Ennek okán már

többször fordult a rendőrséghez, akik ígéretet tettek neki arra, hogy foglalkoznak az üggyel. Alexia azzal folytatta, hogy a templomban sokan háborogtak, hogy miért nem történik semmi, de aztán Camilla felállt és lecsendesítette őket, arra bízgatva mindenkit, hogyha már itt vannak Isten házában, akkor mondjanak el közösen egy imát és megköszönte Ágnes nővérnek a támogatását. Persze volt, aki látványosan kivonult a templomból, de többen imára hajtották a fejüket felekezettől függetlenül. „Ennyi történt.” Zárta sorait Alexia. Megköszönte a doktornak az ellátást és távozott.

A Doktor nem szidta le fogadott lányát, de megbeszélte vele, hogy a történetekre való tekintettel csak nappal mászkáljon és ne térjen le a megszokott útvonalairól. Gyógyszeres kosarakat is így kapott Vidal úrtól. Az orvos hozzátette, hogy úgyis szépen hosszabbodnak már a nappalok, így talán könnyebb az alku.

- Újra biztonságban éreztem magam, de végül Ágnes nővérnek lett igaza... - Mondta a lánagnak Líadan, miközben simogatta alvó gyermekét.

A nappalok hosszabbak, a fenyegetések pedig élesebbek lettek. De a lányok egyre gyakrabban beszélgettek a doktornál arról, hogy lassan már ők sem tudják komolyan venni és hajlanak arra, hogy ez csak egy megbetegedett elme képzelgése következmények nélkül. Dr. Vidal egyetértett, de mindig felhívta Alexiáék figyelmét arra, hogy tartsák tiszteletben Ágnes nővér véleményét. Hiszen még mindig nem lehet tudni, hogy ki ez az ember és mik a szándékai. „Bizonyos értelemben nagyon is helyén van az esze, mert még mindig nem kapták el.” Tűnődött a doktor. „Az igaz, de előbb vagy utóbb hibázni fog.” Jelentette ki Alexia. „Vagy nem.” Tette hozzá hidegen Liadan.

Úgy alakult, hogy az ír lány szinte minden héten találkozott Ágnes nővérral legalább egyszer. Legtöbbször persze a templomban, de volt amikor azon kívül futottak össze. Az apáca arca aggodalommal volt tele, féltette a lányokat és Liadan-t is. „Az Ördög itt jár közöttünk, higgyétek el!” Hangoztatta egyre gyakrabban. Úgy gondolta nagyon figyelmesnek kell lenniük és sokat beszélt az imádkozás fontosságáról is. „Hidd el lányom,

érzem.” Mondta Líadan-nak. A lány hajlott Alexiáék lazuló hozzáállására, de amikor ránézett Ágnes nővére, miközben ezekről a dolgokról beszélt, átjárta őt is a rémület.

Dr. Vidal egy beteghez sietett. Líadan pedig épp azt a kosarat nézte át, amit olasz barátnőjéhez készült átvinni. A doktor megígérte a lánynak, hogy nem tart soká, és hogy siet vissza. Líadan elkészönt és felment a szobájába az ajándékba kapott tűért, hogy a hajába tegye. Gondolta Camilla biztos örül majd, ha meglátja. Épp kezdett belemerülni a pakolászásba, amikor dörömbölés hallatszott odalentről. Valaki artikulálatlanul üvöltött odalent. Líadan elfehéredett és óvatosan a bejárati ajtó felé lépkedett. Ahogy közelebb ért, felismerte Camilla hangját, aki Dr. Vidal nevét kiabálta kétségbeesetten. A lány léptei felgyorsultak és kinyitotta a bejárati ajtót. Camilla kisírt szemekkel és kócos hajjal állt az ajtóban. Szeme zavart volt, ruhája rendezetlen. Annyira feldúlt volt, hogy nem is látszott rajta a betegség. A lányról szinte tudomást se véve kérdezte, hogy hol a doktor. Mindenképpen beszélni akart Dr. Vidallal. Líadan

óvatosan megfogta a kezét és úgy kérdezte tőle, hogy mi a baj? És mondta, hogy az orvos most nincs itt, de nyugodtan megvárhatja. Felajánlotta, hogy készít egy teát. „Nem kell nekem tea, a doktor kell! *Non capisci?* Most!” Líadan zaklatottá vált, erőteljesebb lett a beszéde. „De hát mi történt? Mond már, az Istenért!” Camilla egész testéből magyarázott, miközben összevissza járkált a szobában. „Mi történt? Mi történt? Ugyan mi történhetett volna? Emmát megtámadták az történt! Ágnes nővér jól mondta, az történt! Az Ördög démonai lecsaptak ránk és ő most haldoklik! Segítség kell neki, most! Gyógyszer, ima, maga a Szent Szűz Mária! Nem érek rá várni!” Líadan kérdezett volna valamit barátnője monológja végén, de Camilla kivágta az ajtót és rohanni kezdett. A lány zavarodottan nézett körbe, felkapta a kosarat és megpróbálta utolérni. Egyre távolabbra kerültek egymástól. Líadan minden tőle telhetőt megtett, de fáradt is, és a kosár is nehéz volt. Amikor Camilla a következő sarokhoz ért egyszerűen eltűnt Líadan szeme elől. Minden olyan zavart lett, az ír lány levegőért kapkodott a nagyváros kis utcájában.

Az emlékek kiélesedtek a gyertyafényben, Líadan szorosabban fogta gyermekét. Lelkében látta a fekete ruhás alakot, aki aljas módon rávetette magát, miközben ő előre görnyedve sűrű levegővételeivel volt elfoglalva. Szinte látta a szobában, ahogy gyorsan kifordult a szorításából, de támadója hirtelen a falhoz nyomta és, mint egy cilinderes sötét herceg, igyekezett őt beburkolni. Szorítás közben a férfi a kését is szeretne volna használni, de hál' Istennek, nem volt rá ideje: előbb kellett futnia.

A szögek leestek a gyertyáról.

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy ezt a könyvet választottad! Bízom benne, hogy szórakozató számodra ez a történet, amit a bizonytalanság leng körül.

1888. London nyomornegyedében... Egy árva ír lány biztonságot keres. Ebben társai lesznek a helyi örömlányok, egy orvos és egy apáca. De az Ismeretlentől való félelem folyamatosan dolgozik benne.

Vajon mihez kezd?

A kötet írója Kassai Balázs János (kbj) erre a kérdésre keresi a választ ebben a kötetében, ami a 8. a művei sorában. A miskolci író, aki talán igaz történeténél száz évvel később született az előbb említett városban, ezúttal saját maga illusztrálta könyvét.